

על דם רעך

מנין,

אם ראית (אדם) טובע בנהר,

או ליסטים באים עליו,

או חיה רעה באה עליו,

חייב אתה להצילו?

תלמוד לומר:

לא תעמוד על דם רעך

תורת כהנים ויקרא י"ט ט"ז

על הביטחון / הרב משה לזינגר - חברון.

כפתיחה למדור הדין בשאלת הביטחון בדרכי יהודה ושומרון ובארץ בכלל, מובאים כאן קטעים מדברי הרב לזינגר חלוץ ההתיישבות בעיר האבות מתוך ראיון שנערך עמו. מאז ראשית דרכו בחידוש ההתיישבות ביהודה ושומרון מעורר הרב לזינגר בדרכים שונות, את המופקדים על הביטחון לנהוג כיאה לעם השליט בארצו. הרב מתריע על ההשפלה הלאומית שבחוסר תגובה הולמת להתנכלות המתמדת ליהודים, ולשפיכת דמי נקיים בדרכי יהודה ושומרון.

לדברים אלה צורפו כמה ממכתבי העדוד הרבים המגיעים לבית משפחת לזינגר השוכנת בליבה של חברון עיר האבות.

הצד הבטחוני - בצד העקרוני

ש. : מהו ההסדר הבטחוני - שצריך להיות, ביחס לערביי יהודה ושומרון ועזה, מהו ההסדר המתקן?

ת. : שקט מוחלט. שקט מוחלט - בפועל, ושקט מוחלט - באוירה. שקט מוחלט - בפועל משמעותו: במשך שנים רבות לא תהיה כל מרידה ואף פגיעה, "ותשקוט הארץ 40 שנה". במצב הקיים בכבישי ירושלים/תל-אביב ותל-אביב/חיפה, במוכן הבטחוני, צריך להיות גם בכבישי ירושלים - חברון, ירושלים - שכם ירושלים - יריחו.

שקט מוחלט - באוירה משמעותו שערביי יהודה, שומרון ועזה נרתעים מלפגוע ביהודים, כי הם הורגלו לשלטון ולממשלה תקיפים. חז"ל מדגימים לנו מצב מתקן "סימן מסר להם (למרגלים) אם בפרזים הם יושבים - חזקים הם שסומכין על גבורתם, אם בערים בצורת הם יושבים - חלשים הם".

- המציאות הנוכחית ביהודה, שומרון ועזה, שיהודים נוסעים עם נשק ועם לויי הינה עדות לחוסר הפחד של ערביי יש"ע.

ש. : אנחנו רחוקים מיעד זה?

ת. : יש"ע מלאה פעילות הסתה. פעילות זו קיימת יום יום בעתונות ערבית, מוסדות החנוך - האוניברסיטאיים והתיכונים מוצפים תעמולה עוינת, רבים (ויש אומרים רובם) חברי ארגונים עוינים, וחברותם זו משמשת עבורם זכות בצאתם לארצות ערב. הסתה קיימת גם בדרשות במסגדים.

האווירה בערי יש"ע - הינה אירת ניכור ל"ישראל. בעיריות אין זכר לשפה העברית ולמדינת ישראל. כל שלטי החניות - בשפה הערבית והאנגלית בלבד.

באווירה זו קל להצמיח טרור. קודם - טרוריסטים בפועל המשתפים פעולה עם ארגוני הטרור שמחפץ ל"ישראל. אחר כך - טרור כלפי משתפי פעולה עם צ.ה.ל. או ערבים שיש להם יותר מדי עסקים עם ישראל ובודאי עם רוכשי אדמות ישראלים. חיסול - משתפי פעולה הינו מעשה שגרתי - ונחשב כמוכן נמוצדק. "הטרור הקטן" באווירה זו היא זריקת אבנים, לגלוג קבוע ע"י סימני V וכו'.

ש. : אלו נזקים נובעים מהקשר ההדוק בין יש"ע למדינות האויב?

ת. : הנזק העיקרי הינו תמיכת אש"ף בארגונים, במפעלי תעשייה ובניין ובמוסדות חנוך. תמיכה זו מסתכמת במיליארדי דולרים! בעקיפין - ולעתים מרובות אף במישרין ובגלוי - יש לתמיכה זו השפעה על חזוק הפעילות והאווירה האש"פית ביש"ע. הסתה בלתי פוסקת לטרור ופעולות טרור חמורות וקלות הנובעות ממצב זה - אינם נושא שיש אפשרות לפתרו בקלות. יש צורך להעמיד מסגרות רחבות שתפקידן להאבק בכל תוקף ועוז לביטול מוחלט של כל גרמי הטרור.

ש. : מה יש לעשות בפועל לבעור גרמי ההסתה הנ"ל, מעשי הטרור הנובעים מההסתה ר"הטרור הקטן" של זריקת אבנים, חוצפה, זלזול וכו'?

ת. : העונשים צריכים להיות קשים על כל זריקת אבן, כי יש ביכולתה של כל אבן להמית כמו שקרה לאבן שהרגה את אסתר אוחנה ז"ל, במקרים מסויימים יש לגרש, אוניברסיטאות בעלות רוח עוינת - תסגרנה לחלוטין, בדיקת כל התמיכות והסבסודים המגיעים ממדינה ערבית, בדיקת הסיוע שמגיע מארה"ב, הפסקת ביקורים דו-צדדיים או חד-צדדיים - כשיש חשד להשפעה שלילית באמצעות הביקור, בירור מקיף של דרכי פתיחת הגשרים ועוד. וכל זה כאמור - תשובה בשליפה.

ש. : איך נראה לך שיקום הגוף אשר ישנה את הנתונים החמורים?

ת. : היות והממשלה רחוקה מאוד מהשינויים הדרסטיים הנדרשים יש צורך לעורר יותר את דעת הקהל.

לעורר את דעת הקהל - זו חובה המוטלת על הישובים.

המשפט שעתידי להתקיים יוכל לשמש במה טובה ללחץ לתיקון יסודי על ידי חשיפת המחדלים. אם המשפט הזה יבוצז - זה מחדל. הסבל העיקרי הינו הסבל הלאומי. אם ילד או נער ערבי זורק אבן על אוטובוס יהודי מלא נוסעים - פוגע או לא פוגע - יש בכך השפלה לאומית.

סבל מס' 2 הוא סבל ההתישבות: פיתוח בריא של הישובים. אם בכל שלושה חודשים יש שבוע-שבועיים של עשרות פגיעות בכלי רכב של הישובים (כולל אוטובוסים המסיעים ילדים) יש בכך הפרעה קשה, ואף מסוכנת להתפתחות הישובים. סבל מס' 3 הוא הסבל הפרטי וגם הוא מאד לא סמפטי.

ש. : האם אין גוזמה בתאור התקופות "החמות"?

ת. : בחודשי הקיץ של שנה שעברה הצביעה הסטטסטיקה של הממשל הצבאי על ממוצע חודשי של 92 כלי רכב פגועים בחודש. זה סמפטי? זה מוגזם?

ש. : האם "הרעש" שאתם מקימים אינו מזיק להתפתחות הנורמלית?

ת. : ראשית-באופן מוסרי: עם כארצו אינו צריך להשלים עם פעילות בלתי מוסרית ואכזרית זו של חלק מהאוכלוסיה. ההשלמה - אולי חמורה יתר מעצם התופעה. שנית - בצד התועלת; אם נשלים עם קצת אבנים נקבל הרבה אבנים. אם נשלים עם הרבה אבנים - נקבל סכינים ואחר כך ח"ו המצב באמת יהפוך לקטסטרופלי.

ש. : אומרים שהמצב בגליל וכואדי ערה - אינו טוב יותר?
ת. : כבר קבלנו תגובות מאזורים אלה - כי הם שמחים על ההתעוררות אצלנו, כי יתכן שעל ידי זה גם אצלם יפסיקו את המצב הלא סמפטי בהתנכלות הערכים ביהודים.

טיפול הממשלה ומחדליה - בנושא הבטחוני

ש. : מה היה יחסן של ממשלות ישראל השונות לבטחון תושבי יש"ע?
ת. : שר הבטחון עזר וייצמן היה מוכן לקדם את האוטונומיה גם אם יהיה בכך נזק בטחוני. הוא איפשר את פעילותה של הוועדה להכוונת החיים הלאומיים (קרי: פלסטינאיים למרות שראשיה לא הפסיקו להסית נגד ההתנחלויות ביש"ע.
גם לאחר רצח יהושע סלומה ז"ל בחברון - המשיך שר הבטחון ובמדיניות הותרנות שהייתה מלווה הסתות.

שר הבטחון משה ארנס קבל את זריקת האכזבים כדבר המוכן מאליו: "אתם חלוצים - לכן עליכם לסבול. הרי על דעת כן עברתם ליש"ע" - אמר.

ש. : מה תוכל לציין עוד על תקופת ארנס?

ת. : לפני רצח בחור הישיבה אהרון גרוס ז"ל ישבו חברי מועצת קרית ארבע כ-6 שבועות שביתת שבת הזהרנו בעל פה ובכתב את שר הבטחון משה ארנס שהמצב חמור, 2 רימונים נזרקו, אכזבים נזקרות בכביש חברון-ירושלים מדי יום כיומו, ושר הבטחון לא שינה את מדיניותו, וכך הוסלם המצב עד לרצח אהרון גרוס ז"ל.

ש. : מהו ההסבר שלכם לאי הפעילות הנדרשת - מצד הממשלה?

ת. : הסיבה העיקרית הינה הבנה ל"מניעים של המקומיים". ראשית - הם "מקומיים". אין שם מעוות מזה. כל הדורות ידענו שמפני חטאינו גלינו מ"ארצנו" וזו "ארץ ישראל", והיום - לאחר שלטוננו עליה ברוך ה', הם "מקומיים".

ש. : לאחר מכן, לאחר הטעות של תחושת "המקומיים", יש טעויות נוספות?

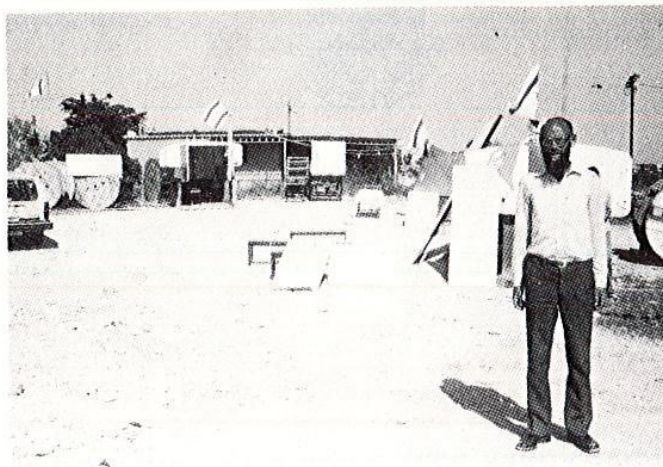
ת. : אם אנחנו "ממשל צבאי" - קרי: גוף זר שאינו ממשל ישראלי טבעי ורגיל שהם "מקומיים", מובנת הסלחנות לכל אורך הדרך: לדרשות ההסתה במסגדים - כי הם מקופחים, לעתונות ההסתה - כי יש לאפשר "למקומיים" המקופחים לפחות את זכות הביטוי ואפילו אם תהיה חמורה ומשפיעה לרעה, לארגוני טרור - כי העוול הנוראי כלפי "המקומי" טבעי לו שיצמיח התארגנויות נגד הפולש, לחרם השפה העברית ברחובות הערים - כי לפחות ברשות הפרט יש לאפשר לו להתבטא ואף להחרים, וממילא - אם כל זה מוכן - בוודאי יש להכין גם את מעשי טרור יש לתת עונשים מינימליים.

ש. : סוף דבר?

ת. : סוף דבר נאבקנו על זכות ההתנחלות, עתה עלינו להאבק על זכות ה"קוממיות". "ואולך אותכם קוממיות" - בקומה זקופה.

הרב מ. לוינגר בשביתת שבת מול משרדי הממשל בחברון.

אל
כב' הרב והרבנות לוינגר

אני כותב לכם בשם משפחתי (מתל-אביב - לא דתיים) ובשם חברים לעבודה.

אנחנו מודעים לתקופה הקשה שאתם עוברים עכשיו, ומפצירים בכם להחזיק מעמד ולהתחזק.

כב' הרב: אנחנו רואים בכם את החלוצים האמיתיים של היום, ואת עצורי המחתרת כקדושים. דעו לכם שיש לכם תמיכה רבה מאוד בציבור החילוני, אפילו שזה לא בא לידי ביטוי בעיתונות.

לצערי, לא אוכל להזדהות, אני עובד במפעל הסתדרותי של המערך (וכך גם יתר חברי) אך אנחנו מבקשים:

החזיקו מעמד! ובעזרת השם - הניצחון יהיה שלכם, ובסופו של דבר של כל עם ישראל.

3.6.84
תל-אביב

בברכה ובאהבה